

**Транскрипт аудио записа са главног претреса
одржаног дана 15.06.2015. године**

Председник већа: Добар дан.

Констатује се да председник већа отвара заседање у кривичном предмету К-По₂ 13/14 против окривљеног Драгишић Милана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО број 7/14 од 10.10.2014. године.

Веће суди у саставу судија Владимира Дуруза, као председника већа и судије Винке Бераха Никићевић и Вере Вукотић, као чланова већа.

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић, оптужени Милан Драгишић, бранилац оптуженог адвокат Томислав Вишњић.

Има ли примедби на састав већа? Нема.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање главног претреса и препис тонског записа главног претреса биће саставни део записника о главном претресу.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ЗА ОПТУЖЕНОГ

Драгишићу, приђите само уз микрофон и укључите.

Јел' се нешто мењало од Ваших личних података у односу на раније податке које сте дали?

Опт. Милан Драгишић: Ништа није.

Председник већа: Дакле, са личним подацима као на записнику о саслушању осумњиченог [REDACTED] и на записнику са припремног рочишта од [REDACTED] године.

Упозорава се оптужени да пажљиво прати ток главног претреса, да је дужан да предлоге за извођење доказа изнесе одмах или у најкраћем року по сазнању да је

њихово извођење потребно, да све што изјави може бити коришћено као доказ у поступку и да има право да ништа не изјави и ускрати одговор на поједина питања, слободно изнесе своју одбрану, призна или не признају кривицу, да се изјасни о свим чињеницама и доказима који га терете и да изнесе чињенице и доказе у своју корист, да испитује сведоке оптужбе и захтева да се под истим условима као и сведоци оптужбе испитају сведоци одбране и да изнесе чињенице и предложи доказе у своју одбрану, поставља питања сведоку, вештаку, стручном саветнику, ставља примедбе и објашњења у вези изведених доказа, да разматра списе предмета, а дужан је да одазове на позив суда и да о свакој промени адресе пребивалишта или боравишта обавести орган поступка, односно о намери да промени адресу пребивалишта или боравишта.

ИЗЛАГАЊЕ ОПТУЖБЕ

Тужиоче јесте ли Ви прочитали прошли пут оптужницу? Јесте.

Јел` сте сагласни да констатујемо да је оптужница прочитана или има потребе да је чита поново? Ако Ви инсистирате, Ви прочитајте. Не. Добро.

Констатује се да је оптужница Тужилаштва за ратне злочине КТО број 7/14 од 10.10.2014. године прочитана.

ИЗЈАШЊЕЊЕ ОПТУЖЕНОГ

Председник већа позива оптуженог да се изјасни да ли је оптужбу разумео, да ли жели да се изјасни о оптужби, да ли признаје да је учинио кривично дело за које је оптужен, уз упозорење да није дужан да се изјасни о оптужби, нити да одговара на постављена питања.

Ви сте се већ изјашњавали на припремном рочишту, закон даје ту обавезу поново. Дакле, јел` се изјашњавате као на припремном рочишту, да сте разумели, да нисте криви или се изјашњавате другачије?

Опт. Милан Драгишић: Па ја се изјашњавам да нисам крив, ја једино у оној својој изјави што сам давао ...

Председник већа: Констатује се да се оптужени Милан Драгишић изјашњава као на припремном рочишту.

Констатује се да уводна излагања неће бити изнета, имајући у виду да је на припремном рочишту дошло до изјашњења странака и предлагања доказа.

Председник већа објављује почетак **ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА**.

ИЗНОШЕЊЕ ОДБРАНЕ
САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ

Милане Драгишићу, дакле оно што сам већ више пута рекао поновићу поново, да ћете бити саслушани у својству оптуженог, да Вашу одбрану нисте дужни да износити нити да одговарате на постављена питања, а све што будете изјавили може бити употребљено против Вас као доказ.

Знате шта Вам се ставља на терет, Вашу одбрану сте већ изнели [REDACTED] године. Моје питање да ли остајете при тој одбрани коју сте изнели пред судијом за претходни поступак, да ли не остајете, да ли у нечему остајете?

Опт. Милан Драгишић: Да Вам кажем господине судија искрено, ја тамо кад сам прво давао ту изјаву, искрено Вам кажем, значи ја сам се бојао мене ће испоручити за Босну, док нисам био сигуран да ћу остати овде да ми се овде суди и ту сам навео тај дио кад сам дошао кући, баш ту кад је наведено, и онда, да испричам поново или како није ми јасно шта да радим.

Председник већа: Можете поново. Моје питање је јел' остајете при тој изјави....

Опт. Милан Драгишић: Ја могу дати сад изјаву поново, комплетно све.

Председник већа: Дајте, дајте, ајте. Изволите.

Опт. Милан Драгишић: Није проблем. Дана 24.09. то је било '92. био сам на ратишту и ја и покојни ми брат [REDACTED].

Председник већа: 24.?

Опт. Милан Драгишић: 24.09.'92. то је било, не, сад ћу ја, помешо сам.

Председник већа: Нешто са датумима, нисам сигуран.

Опт. Милан Драгишић: Не, 20.09., отац ми је погинуо 24.07. ту сам мало измјешо извините.

Председник већа: Добро.

Опт. Милан Драгишић: Били смо на ратишту, као и обично

Председник већа: Дакле ког датума?

Опт. Милан Драгишић: 20.09.'92.

Председник већа: Добро.

Опт. Милан Драгишић: И долазили су, ја сам био возач у позадини, а он је био возач на хаубицама, возио 150-ку возач хаубица тих, стизале су смјене, некад су се мењале пре подне, некад поподне, јер ниси мого, морао си правити смјене, не смеш у исто вријеме правити смјене, никад не знаш где ће направити диверзију и дочекати неко и поубијати. И тај дан сам се ја вратио из Босанске Крупе, дотеро сам цистерну са водом. Међутим, кад сам стигао у Радић нека фрка, шта је, каже нападути су гори стигла је смјена, нападнута је чује се пушкарање, остало је све узимај оружје и иди горе. У том моменту нема, готово ништа, ниси више возач сад си борац, оружје у руке и иди. И ми смо отишли на другу страну, ови су отишли горе, путем не могу ићи сви, распоредило нас је, иди на десну страну то крило затворили према Грмуши. Отишли смо горе, провели смо сигурно дал` два, три сата, туда ходајући. Чујем престала је пуцњава, враћамо се назад, сигурно је прошло најмање три сата. Враћамо се назад. Кад сам дошао ту у Радић где је санитет, пришли су ми каже смири се, шта је сад смири се, ништа не знам шта се дешавало. Каже, Дадо је погинуо, није сам, њих 17 је каже мртво. Гдје су, на камиону су под церадом, потоварени су већ на цераду, јер рањенике су прво изнели и натоварени су ту. И командни ми је пришао каже иди узми торбу своју каже и иди кући, идеш назад, ићи ћеш са камионом са овим. Немој, каже, ништа овамо су затворени, нико није гледао. Ушао сам у камион, возио је [REDACTED] сећам се, нисам три речи са њим проговорио, нисам мого, не мерем себи доћи.

Кад смо стигли у Петровац пред болницу, то је било народа нешто неописиво, јер кад су стигли рањеници тамо је прошао санитет, вратио се и тражио је крв. Тамо је било обавезно, не можеш ту залихе неке правити огромне крви, тражило је крв стижу рањеници и онда је рекло има мртвих. Испело се, сјећам се ја мислим да је среда била пијачни дан, испело се народа нико не зна, има свак свога на ратишту, нико не зна ко је погинуо. Ја кад смо стигли пред мртвану и стао камион да се утоваре мртви....

Председник већа: Пред кафану?

Опт. Милан Драгишић: Пред мртвану.

Председник већа: А мртвану, извињавам се.

Опт. Милан Драгишић: Пред мртвану код болнице, пред мртвану. Кад је отворен камион, отворена церада и страница, кад сам видио, то је нешто неописиво, страва, крви доле, лежало је у крви, масакрирано. Нисам могао одмах да видим гдје ми је брат, износили су, један преко другог тако како је натрпано. Кад су изнели пред мртвану кад сам видио, мени се све смркло пред очима. У том моменту ми пришо брат [REDACTED] он је био безбедњак, а то ми је брат од стрица, било је ту још, много их је било, ту је било и војске која је доле ишла на смјене, неки су поподне ишли, разумете, родбине, превили се, два момка што су ту стајала да ли им је [REDACTED] рекао ко је одвезите га кући. Узели су из камиона торбу, тај војнички ранац и убацили у гепек. Ја сам ушао у ауто, ја не знам како су они мене довели кући. Само ми је та слика пред очима била. Кад сам стигао кући, пред кућом, да ли има, има километар и по од болнице до моје куће, ту има раскрница једна двије куће су ту, окренули се да изађем дјеца су отуда видела стрико, стрико, мати кад је видела да сам ја дошо, одакле сад, по двадесет дана на смјени будем, и тако, видела да се нешто дешава. Покојни брат ми је имо двоје дјеце, ја троје, петоро дјеце ту се игра вани у дворишту, нама је улица, капија ту. Дјеца су се распомагала, стрико, стрико шта је, срце ми пуцало, ђе је тата [REDACTED], како да му кажем

нема твога [] више. Кад сам, тај гепек кад сам отворио, у том моменту је мати отуда излетила шта је, пала у несвјест. Отворио, гепек сам отворио извадио ранац ту пушку, како шта се ту дешавало последије....

Председник већа: Ко је отворио гепек, да се не враћамо после зато Вас прекидам. Ко је отворио гепек извадио ранац и пушку?

Опт. Милан Драгишић: Ова двојица момака што су била.

Председник већа: Који?

Опт. Милан Драгишић: [] и [], њих двојица су била, а они оба двојица су погинула после на ратишту. Они су мене ту довели. Како се ту дешавало ја и дан данас не знам, како пушка, знам да је у пушци осто метак још са Радића тамо, пушка је била пуна, није испражњена, а у том моменту нити сам је испразнио како се враћало, метак је осто у цијеви, у том моменту, како, шта, како сам ја пушку узео испалио, шта се дешавало даље ја појма немам. Одакле тај [] на улици. Кад смо долазили аутом и окретали се никог нисам видио да неког има ту, само сам видио у дворишту дјецу гдје се играју. И ту ми се пресеца сав филм. Након, да ли је прошло пола сата појма немам, у кући сам био, поред мене је био [], брат стричевић, тај што је био безбедњак и стиго ми је рођени брат [] који тад није био на ратишту, био је слободан. Двојица смо били на линији један је био кући, разумете, сва три брата не иду на ратиште у истом моменту, тако је био направљен распоред.

Даље из куће никуда нисам ишо, био сам ту, долазиле су ми колеге, суборци, било је старешина које су биле ту слободне, које су дошле, сви су нас познавали. Родбина, имали смо огромну родбину, стизала је родбина чула за тај моменат, а пре тога једно непуна два мјесеца, зато сам побрчко датуме, отац ми је погинуо. Знате какви су то онда призори. Ја нисам мрава згазио, шта се ту десило, како се издешавало, мени је и данас жао. Ето среће да до тога рата никако није дошло, да смо живили као што смо и пре живили. Тамо сам био за неко вријеме и снашо до тога рата, и живило се, а сад после рата, рат и последије рата се патим. Изашо сам на ледину са четворо дјеце, троје доведени и четврто у стомаку, и онда можете замислити како ми је било све ове године, бем ти мој живот. Нисам последије из куће, знате како је тад није било струје, а ми смо....

Председник већа: Пошто се не сећате после шта је било, не желим да Вас прекидам али да се мало фокусирамо, тај део око тог метак у цеви и тако даље, ко је баратао Вашом пушком од кад сте дошли тамо, шта је ту било?

Опт. Милан Драгишић: Па да Вам кажем ...

Председник већа: Да ли је [], да ли је..., већ ко?

Опт. Милан Драгишић: Да Вам кажем нешто, нећу да носим душу своју на гријех да ја некоме, стављам мртвима, разумете, ја не могу рећи ја, он, разумете, али не верујем, они кажу ко је чуо, видио да сам ја пушком баратао, разумјете.

Председник већа: Јесте Ви имали уопште пушку у рукама од кад сте стигли кући?

Опт. Милан Драгишић: Не. Ту кад сам дошо кући, ја Вам кажем, ја се само сјећам кад сам дошо кући док дјецу нисам видио, кад сам дјецу видио и видио сам кад сам кренуо видио сам овога трчи одоздо полетио улицом, он је од мене удаљен да ли је 40-50 метара.

Председник већа: Ко овај?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED], покојни. То је улица иде низбрдо доле и има воће, ограда, воће и он је испод моје куће, кућа па кућа па његова кућа, и он је ту изашо, ту има ред воћњака, кроз воће не може се видети човек кад је изашо на улицу у пошто одозго потрчо, у том моменту шта се дешавало ја појма немам.

Председник већа: А јел` се сећате пуцњавае?

Опт. Милан Драгишић: Мрак на очи.

Председник већа: Колико пуцњева се сећате?

Опт. Милан Драгишић: Не сећам се уопште пуцњева.

Председник већа: Ни пуцњавае?

Опт. Милан Драгишић: Не сећам се тога ништа. Само кажу, послјије су и рекли ево погледај каже у кућама овде да су меци већ ударили, десно на [REDACTED] кућу и на ограду туда, жељезна ограда, кад су туда, ево каже погледај ђе је метак ударио. Ништа у том моменту, кажем пресеко ми се филм да ништа не знам.

Председник већа: Добро. Јел` то то?

Опт. Милан Драгишић: Зато кажем, тад осто сам кући....

Председник већа: Ја сам мало преузео чисто ради..., мало али нећу више...

Опт. Милан Драгишић: Осто сам кући, нисам из куће никуда излазио, родбина, јел` није било струје, нама искључили, из Бихаћа смо снабдјевани струјом, Петровац, искључило је ја мислим у петом мјесецу струју искључили, и нисмо имали непуне две године струје, док није дошла струја, док није доведена од Јајца и Бањалуке отада ми нисмо имали струје у Петровцу, непуне две године нисмо имали струје. И онда навече све мрачно. Да вам кажем нешто искрено, навече је било не смеш из куће због дјече око тебе, пуца се, пуца се по Петровцу не би реко...ратно стање, у граду. И сад видим тамо на тој оптужници што су написали, калеме ми, нема ђе год смо ишли шта рјешити калеме на мене, пошто нисам у Босни.

Председник већа: Нећу Вас прекидати, јесте завршили или...?

Опт. Милан Драгишић: Не знам шта више.

Председник већа: Ваш бранилац, изволите.

Адв. Томислав Вишњић: Да само мало појаснимо већу, Ви сте прочитали оптужницу и сад знате за те догађаје који су се десили у близини Ваше куће, а који су на оптужници. Можете ли само већу да кажете који је то скуп догађаја који је био у близини Ваше куће, а који Вам се ставља на терет.

Опт. Милан Драгишић: Па они наводе ту на тај терет да сам ја ту од куће можда ишо, дал` ту има 50-60 метара и да сам пуцо на неке куће, да сам туда пуцо по улици, насумице пуцо. Ја уопште то не знам. Ја се само сјећам у кући да сам сједио. У кући [REDACTED], брат, је поред мене сједио и сједио [REDACTED], рођени ми брат, и стига је после [REDACTED], један колега ту, онда дошла и родбина, како ко пристиже, дај каже са њим...То је то.

Адв. Томислав Вишњић: Јесам ли ја Вас добро схватио да сте Ви од тог тренутка па надаље, односно од тренутка кад Вам се сећање, да кажемо чега се сећате па надаље, били, остали у кући и....

Опт. Милан Драгишић: Нисам из куће никуда излазио.

Адв. Томислав Вишњић: Добро. То сам само хтео.

Опт. Милан Драгишић: Никуда из куће нисам излазио.

Адв. Томислав Вишњић: Можете ли да нам кажете у овом периоду, ово се десило у септембру месецу, у периоду пре тога ајде да то поделимо на два дела, један је до почетка рата у Босни, други од почетка до септембра месеца, у каквом сте односу живели са комшијама, ајде да кажемо, који су били Муслимани и ако је било и других националности?

Опт. Милан Драгишић: Живео сам у добрим односима са свима ту. Имао сам комшија, тих Муслимана као што су били, и како да вам кажем сиромашнији, па бавио се и ја и брат, мало смо се бавили са угоститељством, па онда кад има ту неки зборови клали смо јагањце, они су молили када ће се клати јагањци нек дођу да носе те дробове, Муслимани воле правити те пите, шта раде већ. Био сам стварно са свима добар. Тај покојни [REDACTED], што је први комшија, јер они су, ето среће да су тад отишли, они су на 7 дана пре него ће се то десити били пошли из Петровца, да иду да напусте Петровац, јел` видели су велики притисак, било је људи из Бихаћа што су избјегли, што су протјерани из Бихаћа Срби, и онда су правили на њих притисак да изађу, да напусте куће, да немају ђе људи становати. Муслимани су истерали из Бихаћа отуда тај дио где су год Муслимани били, истерали су Србе и онда су ови правили притисак и они су били и тад [REDACTED] мени каже на 7, дан 5 до 7 дана прије они су пошли до мотела доле и ја их испратио, одвезо, идемо комшија, нема проблема, баш сам тад био кући и након тога након 2 дана ја сам отишо на ратиште после, на те смјене, значи након 3 дана већ изгинули, брат ми погинуо кад сам отишо на смјену. Контакт нормално били све, нормално живели без икаквих проблема, без ишта. Никад се нисмо замјерили ни за шта.

Адв. Томислав Вишњић: Добро. После тог догађаја да ли сте били у контакту са неким другим Муслиманима или можда са овима који се помињу из оптужнице?

Опт. Милан Драгишић: Са овима што се помињу нисам зато што су они већ били отишли, напустили Петровац, а било је Муслимана који су остали у Петровцу,

који нису хтјели напуштати Петровац, са којима сам нормално контактирао, нормално сарађиво, живели нормално, било је момака који су стварно били и борци на нашој страни, који су били са нама горе.

Адв. Томислав Вишњић: Кад сте рекли борци, кажите ми Ви сте били у саставу које бригаде?

Опт. Милан Драгишић: То је Други батаљон Петровачки, е сад како се то звало, Петровачки корпус, тако некако.

Адв. Томислав Вишњић: Бригада вероватно.

Опт. Милан Драгишић: Бригада. Петровачка бригада. Био сам возач при позадини.

Адв. Томислав Вишњић: Шта сте дужили од наоружања?

Опт. Милан Драгишић: Аутоматску пушку.

Адв. Томислав Вишњић: Колико сте имали муниције кад задужите пушку са собом, колико сте дужили муниције?

Опт. Милан Драгишић: Дужили смо 60 комада метака, а знате како ја у камиону да држим два реденика кад радим, разумете, био оно само 30 комада стане у оквир, 30 комада у пушци, то што сте носило. А ови што су били на првим линијама, они су знали имати по два реденика, залепе један за други да могу преокренути, пребацити. А ми као возачи ниси мого....

Адв. Томислав Вишњић: Коју сте врсту пушке имали?

Опт. Милан Драгишић: Па тај звао се калашњиков, калашњиков аутоматска пушка.

Адв. Томислав Вишњић: Он има овај реденик....

Опт. Милан Драгишић: Па да, криви тај.

Адв. Томислав Вишњић: Криви. Јесте носили било када реденике, оне за пушкомитраљез, око себе као овај

Опт. Милан Драгишић: Па не, одакле, па

Адв. Томислав Вишњић: Већ не знам, који термин да користим, око рамена да.

Опт. Милан Драгишић: Одакле, одакле, па како ја сад да реденике носим, да стављам у калашњиков, није ми јасно, ко то може извести. Реденици се стављају иза пушкомитраљеза.

Адв. Томислав Вишњић: Да ли сте дужили било када пушкомитраљез за време рата?

Опт. Милан Драгишић: Не.

Адв. Томислав Вишњић: Кажите ми коју врсту муниције сте дужили?

Опт. Милан Драгишић: Па обичну, обичну муницију.

Председник већа: Коју?

Опт. Милан Драгишић: Па обичну, ову што производи Србија....

Председник већа: Који калибар?

Опт. Милан Драгишић: Да ли је то 7

Председник већа: 62, или?

Опт. Милан Драгишић: Па за ту пушку, јел` 7,62 иде.

Председник већа: Јесте.

Опт. Милан Драгишић: Тај калибар.

Председник већа: Добро. Не сећате се који калибар, немојте да ја уместо Вас...

Опт. Милан Драгишић: Па не, ал` кажем вам то што иде за ту пушку.

Адв. Томислав Вишњић: Да ли сте било када дужили неку специјалну врсту муниције?

Опт. Милан Драгишић: Ма какви, ко је

Адв. Томислав Вишњић: Светлећу, дум-дум, или било коју трећу?

Опт. Милан Драгишић: Ма не, ми нисмо уопште имали дум-дум метке, ми као возачи шта ће нама, разумјете. Уопште возачима није то требало. Ако је требало неке метке на првој линији горе што су били, али уопште нису имали дум-дум метке.

Адв. Томислав Вишњић: Кад Вам је брат сахрањен, колико после овог догађаја?

Опт. Милан Драгишић: Брат је сахрањен 20 ..., ја мислим 22. 22. су сахране биле, да, 20. су изгинули, 22. испред општине био је испраћај 17, баш испред општине било испраћај, 17 погребних сандука и то онда ишло по распореду ко је био из којег села, како где, нису сви у једну заједничку гробницу сахрањени, нег` су развезени.

Адв. Томислав Вишњић: Да ли Вам је познато да ли је неко преживео овај, да кажем, ову заседу, или већ тај инцидент који се догодио на ратишту где су ових 17 бораца погинуло?

Опт. Милан Драгишић: Да. Има дечко ...

Председник већа: Ја се извињавам, не знам кад сте искључили микрофон.

Адв. Томислав Вишњић: Да поновим поново?

Председник већа: Ајте поставите. Не, не, не морате искључивати док не завршите, јер ће нешто да Вам промакне, мислим аудио техници.

Адв. Томислав Вишњић: Значи да ли Вам је познато да ли је неко преживео овај инцидент....

Опт. Милан Драгишић: Да, преживио је ██████ ...

Председник већа: Само да заврши бранилац, пошто сте малопре лепо фокусирали инцидент па да сада ...

Адв. Томислав Вишњић: Значи да објасним, да ли Вам је познато да ли је неко преживео инцидент у коме је погинуло 17 бораца Петровачке бригаде међу којима и ваш брат?

Опт. Милан Драгишић: Да. Има Синиша

Адв. Томислав Вишњић: Добро, ако се не сећате имена, није проблем...

Опт. Милан Драгишић: Да, има преживелих, ту је у Србији, он је, њему је мајка родом из Србије, била је, живела у Петровцу, као учитељица у селу једном и отац је тамо био, дечко је био, ја мислим да је имо својих 19 година тако.

Адв. Томислав Вишњић: Добро. Кажите ми од Ваше куће па до центра града, кад бисте ишли пешице, колико времена треба нормалним ходом?

Опт. Милан Драгишић: Па да вам кажем нешто, од моје куће до центра града има сигурно 1.200 до 1.400 метара, туда сад, да кажем тачно, треба човеку пола сата да иде брзим ходом.

Адв. Томислав Вишњић: Добро. То би било све за сада судија. Хвала.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца: Хвала. Значи, одговарали сте на питања везано где сте били ангажовани током рата и данас чујемо да кажете кад је тог 20. септембра '92. дошло до пробијања од стране Армије Босне и Херцеговине линије, да су покупљени српски војници и Ви од једног позадинца, возача камиона, постајете борац. Јесам то добро разумела?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: И као тај борац

Опт. Милан Драгишић: Нисмо ми били борци, нема то, једино слободно време смо могли бити на распореду тамо, а иначе ...

Заменик тужиоца: Добро, да то разјаснимо. Значи од тог момента Ви сте борац, све како треба и од наоружања и од униформе и стављате се војсци ...

Опт. Милан Драгишић: Па имо сам униформу

Заменик тужиоца:на располагање.

Опт. Милан Драгишић: Па ја сам стављен био војсци на располагање првог момента, ја сам могао само обављати то своје, а у случају некога пробоја тамо пуцњаве, када је мирно снабдјеваш нормално војску са водом....

Заменик тужиоца: Што се у овом конкретном случају и догодило.

Опт. Милан Драгишић: Покупило нас је свију, покупило из санитета, нема ко није покупљен, одма си ишо горе да видиш шта је са линијом, пробијена ту, а то је дочекано из заседе, то није пробијена линија, ето само ту дочекано, куд су ушли како шта, ал` ту је била једна окретаљка дотле се долазило и даље се није могло ићи камионом, ту се могло само окренути.

Заменик тужиоца: Хвала. Кажите ми шта сте имали од униформе?

Опт. Милан Драгишић: Па имао сам нормално ону СМБ униформу, она шарена она зелена војничка.

Заменик тужиоца: СМБ.

Опт. Милан Драгишић: Па нормално.

Заменик тужиоца: Кажите ми јесте имали нешто на глави, јесте носили нешто?

Опт. Милан Драгишић: Молим?

Заменик тужиоца: Јесте имали нешто на глави?

Опт. Милан Драгишић: Не.

Заменик тужиоца: Данас смо чули да сте познавали [REDACTED] и његовог сина [REDACTED], односно да сте били комшије.

Опт. Милан Драгишић: Били смо кућа до куће.

Заменик тужиоца: Током истраге сте то нама и навели.

Опт. Милан Драгишић: Кућа до куће смо били, нормално да сам их познавао.

Заменик тужиоца: Кажите ми кад смо већ кућа до куће, спомињали сте током истраге ограда се дели, постоји једна железничка ограда, па нам сад кад смо код те куће објасните нам где је била та железна ограда према улици, између Вас и [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Па да вам кажем била је ограда, саливен темељ и ограда до улице, то је мој покојни отац уствари заградио, а испод мене између моје куће и [REDACTED] покојног исто је била ограда, исто је била ограда саливен темељ и ограда нормално

Заменик тужиоца: Која је то била висина, отприлике, према улици?

Опт. Милан Драгишић: Па према улици била је висина метар и двадесет и плус ово доле што је било дал` метар и тридесетчетири, метар и четрдесет.

Заменик тужиоца: Хвала. Кажите ми јесте познавали [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: А јел` можете да нам кажете где је била његова кућа у односу на Вашу?

Опт. Милан Драгишић: Па његова кућа је била према граду, да ли, до сто метара, не могу сад тачно рећи у метар, до сто метара према граду од моје куће.

Заменик тужиоца: А кажите ми, кад кажете према граду, крећући се од Ваше куће према центру Босанског Петровца?

Опт. Милан Драгишић: Да, да, према граду.

Заменик тужиоца: Јесам то добро разумела?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Са које стране према центру?

Опт. Милан Драгишић: Са десне стране.

Заменик тужиоца: Добро, кажите ми да ли сте познавали [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Да, томе сам давао крв ишао у Бихаћ му давати крв да га спасим да не умре.

Заменик тужиоца: Где се његова кућа налази у односу на Вас?

Опт. Милан Драгишић: Па [REDACTED]. Поред тога [REDACTED].

Заменик тужиоца: Поред [REDACTED] овог. И кажите ми у односу на оштећена лица да ли сте познавали [REDACTED] и [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED] и [REDACTED], знао сам тога [REDACTED], он је резао дрва, знао сам га по граду је резао дрва.

Заменик тужиоца: Је ли резао дрва и пре рата, значи?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: И просто ради разјашњења, само ми реците како се звала Ваша улица у то време?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED].

Заменик тужиоца: [REDACTED], а касније је ли се мењала?

Опт. Милан Драгишић: Па променили су је [REDACTED].

Заменик тужиоца: Али док је било рата и у то време звала се [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Да, звала се [REDACTED], горе су звали то обично [REDACTED], али звала се [REDACTED].

Заменик тужиоца: А шта се звало [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Па то је било пре, када је то било пре и онда после када се уређивали улице, дали улица ЈНА а претходно се звало [REDACTED], и онда када су дали улица [REDACTED]....

Заменик тужиоца: На питање браниоца одговорили сте да се центар Петровца у односу на Вашу кућу налази око 1200 метара?

Опт. Милан Драгишић: Па 1200 метара.

Заменик тужиоца: Хвала. Кажите ми, данас сте нам објашњавали како се то догодило када је Ваш брат погинуо, како сте сазнали ту вест, па мало другачије се данас изијашњавате, па ћу ја бити слободна, ако веће дозволи, мало само да прођемо кроз истрагу да би разјаснили те ствари у односу на данас. Овако, током истраге Ви кажете на страни број 6 транскрипта „пришао ми је један техничар“ када сте чули да Вам је погинуо брат [REDACTED], да ли знате који је то техничар и да ли се данас сећате о ком техничару сте говорили?

Опт. Милан Драгишић: Па да Вам кажем сада ти знај ко је пришао, то у Радић када сам стигао са линије где, у селу ту где је био санитет, ту је било и војске и човек ми је пришао, сада ти знај ко је, знате како то, бунило, враћаш се и онда ти приђе и каже погинуо ти је брат, које ти је то, знаш који је то пресек, магла ти се навлачи на очи, како брат и ово оно, и опет рачунаш пуцњаве је било, стрељан метком, возио сам рањене, возио сам мртве, пре тога и био сам се помирио са, па десило се раније са њим, али не могу се помирити ни данас када сам видио да су измасакрирани, да су им уши одсечене, да су поклани били.

Заменик тужиоца: Све сам ја то разумела и ја разумем како сте се Ви осећали, да Вам је било и тешко, али обзиром да сте употребили техничар, ја сам негде хтела да чујем да ли се сећате о коме је реч?

Опт. Милан Драгишић: Па они су звали тамо, медицински техничар дође тамо, шта је радио при болници, онда разумијете било је и женских где су некада слали медицинску сестру, нема ових на линији су негде па пошаље горе да буде пар дана, седам дана у санитету.

Заменик тужиоца: И када сте чули, само ме сада интересује, после колико Ви крећете ка Вашој кући, када чујете ту вест, када Вам техничар то каже, временски да ли можете да нам определите у којем, за које време Ви крећете према Вашој кући?

Опт. Милан Драгишић: Тај техничар је мени рекао на Радићу, одатлен има, сад ћу вам рећи, има нешто око 110 километара до Петровца, и треба камионом прећи 110 километара да стигнеш у Петровац.

Заменик тужиоца: То је значи оно када сте рекли 3 сата вам сигурно треба?

Опт. Милан Драгишић: Па 3 сада је било да смо дошли тамо, да ли 2 и по, 3 сата, било је када смо стигли у Петровац.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Милан Драгишић: И када смо стигли у Петровац, стигли смо пред мртвачницу, код болнице, болница је ту а мртвачница одмах уз болницу. Е ту смо стали пред мртвачницу, ту је било овако народа, е сад стигли су рањеници, 0 само рекли стижу мртви, и свака онда чека, нико не зна ко је погинуо, и тад кад је дотерано, колико има мртвих, 17 мртвих, нису знали колико је.

Заменик тужиоца: Значи Ви чекате ту да стигну?

Опт. Милан Драгишић: Не чекам ја ту, ја сам дошао са камионом....

Заменик тужиоца: Разумем, и мртви још нису стигли, када стижу мртви?

Опт. Милан Драгишић: Па ја сам са камионом тим стигао што је возио мртве, ја сам био у камиону, у кабинџи, а мртви су били на камиону горе.

Заменик тужиоца: Где сте Ви покупили те мртве?

Опт. Милан Драгишић: Шта где сам?

Заменик тужиоца: Покупили те мртве?

Опт. Милан Драгишић: Нисам их ја покупио, ја сам био на другој страни, ја сам пред санитетом када смо се ми вратили, пред санитет, ту пред команду, ту је био и санитет, међутим ови су већ борци који су други отишли горе извиђачи, то су извиђачи који су први улетели горе, и они су те разбили и онда су они тражили, дошао је камион и потоварили су горе мртве, и они су када су потоварили отерали су доле до санитета,

ту је доктор, да ли је исти био доктор [REDACTED], и он је погледао и шта има констатовати, нема шта дирати, само затвори и нема отварања, сви су мртви, ушао, попео се, сви су мртви, затвори нема отварања. Ми смо стигли, када смо се враћали, јер било нас је на четири, пет страна, и како која се група враћала, долазиш ништа не знаш шта се десило, ти си на једној страни, ово се овамо десило.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Милан Драгишић: Када су се вратили онда су ми рекли, пришао ми не знам више данас како се зове, он је избегао био из Бихаћа човек, сећам се да тај што је у санитету радио, и познавао ме, и он познавао ми покојног брата, каже смири се, каже [REDACTED] ти је погинуо. Тада ми је пришао [REDACTED], он је био командир, и рекао узми каже торбу и оружје ти је ту, пушка, отидите горе где спаваш, до санитета....

Заменик тужиоца: Значи Ви тек ту сазнајете да је [REDACTED] погинуо?

Опт. Милан Драгишић: Ја ту сазнајем да је [REDACTED] погинуо. И сједам, а не видим уопште ништа, јер затворени су под церадом, и након 2 и по, 3 сата вожње када смо стигли пред болницу, пред мртвану, е ту када се отворио камион, странице, када су се почели мртви истоварати, када тај приђе, када сам видио, онда тек сам видио није да је то погођен метком па погинуо, него масакриран, посечене уши, поклани, то је призор неописив.

Заменик тужиоца: Добро, ајте онда реците ми када Ви одлазите Вашој кући?

Опт. Милан Драгишић: Па ту колико сам се ја ту морао задржати, ту мене брат Ненад и када ме видио какав сам, спаковао и својима момцима зовнуо јер они су ту били са аутом.

Заменик тужиоца: Који су то момци?

Опт. Милан Драгишић: Па [REDACTED].

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Милан Драгишић: Зовнуо и ајде каже одвезите га кући, видите какав је. И горе када сам довежен кући ја, они како су мене провезли кроз град ја појма немам, како сам прошао и шта је, само сам имао тај призор пред очима. Када сам стигао кући када су дјеца почела пиштати, мати пала, вришти....

Заменик тужиоца: Они су већ знали?

Опт. Милан Драгишић: Ма нису знали, знали, сазнали од мене што је најгоре.

Заменик тужиоца: А значи тек кад од Вас чују, они, деца вриште и мајка плаче?

Опт. Милан Драгишић: Мати се изнесвестила, запомагања, снаја кука, жена ту се, кад одједном кукњава и у том моменту се то после дешава.

Заменик тужиоца: Да.

Опт. Милан Драгишић: Како, шта....

Заменик тужиоца: И сада сте нам данас описали, додуше мало другачије него што сте то износили током истраге, како се то догодило.

Опт. Милан Драгишић: Да вам кажем нешто искрено, немам разлога да лажем, ја тада када сам давао прву изјаву, искрено кажем господине судија, часни суде, ја сам се бојао испоручиће ме за Босну, мајке ми, сада се не плашим, сада све иде на располагање, пред судом сам српским судите ми, стојим иза тога, шта ако сам крив сам, ако нисам шта, колико сам крив, а тамо Турцима у руке не би више ни жив да се муче.....

Заменик тужиоца: И како сам разумела, значи Ви вадите Ваше наоружање из гепека и долази до опаљења?

Опт. Милан Драгишић: У том моменту....

Заменик тужиоца: Ајде, ја се извињавам што Вас прекидам, извините молим Вас, ајте нам онда опишите тај моменат, значи Ви долазите са њима двојицом, паркирате се где, где је то у односу на Вашу кућу, шта Ви ту видите, где се са које стране долазите од Босанског Петровца па тако се паркирате или евентуално не, ајте мало онако укратко нам објасните просто да имамо визуелно ту слику.

Опт. Милан Драгишић: Да вам кажем нешто, ту је раскрсница, када стиже ме тачно пред мојом кућом, пред очевом и материном кућом, ту је раскршће, моја је мало кућа ниже, пуд води десно овај право доле низ брдо пада тај пут на томе раскршћу. И они су ту окренули аутом десно и пришли тачно са десне стране на лијеву крајње и окретали и пред капију су стали.

Заменик тужиоца: И ауто је гледао према...?

Опт. Милан Драгишић: Према граду. Они су се окренули одмах према граду и ја сам изашао и дјеца су се играла и мати када је мене видела каже шта се дешава, јер чула је, прошле су сирене, и тражило је крв на разглас, тражило је крв, стижу рањеници, онда није било тај тражи, давај крв у болницу и када је мене видела ништа јој није било јасно одакле јер зна да када одемо по 20-21 дан будемо.

Заменик тужиоца: Добро, кажите ми Ви вадите то оружје из гепека....

Опт. Милан Драгишић: Како, шта, који су то, уствари они су отворили гелек, пушка је била, знам да сам је видео на торби, како је пушка узета, шта је, узео сам нормално да момци иду, како се шта дешавало.....

Председник већа: Јесте Ви извадили пушку?

Опт. Милан Драгишић: Молим?

Председник већа: Јесте Ви извадили пушку из гепека?

Опт. Милан Драгишић: Да Вам кажем нешто искрено.....

Председник већа: Ја сам Вас мало пре питао, Ви рекосте нисте имали контакт са пушком, зато Вас питам.

Опт. Милан Драгишић: Не, не, ја Вам кажем нешто искрено, немам разлога да сада лажем, када су отворили, ја сам изашао први, они су изашли и отворили гепек, како да момци иду назад, каже ајде идемо доле да не чекамо ту дреку и ово. У том моменту гепек је отворен како сам узео пушку, нормално торбу су они су узели, ја сам узео пушку, у том моменту, врева је стајала овамо, запомагања, пред очима ми је црно, окренуо сам се, у том моменту сам приметио да одоздо лети неко, улицом одоздо, како је пушка опалила, шта се дешавало ја да стављам некеме на душу да су они, они су мртви, па да стављам некеме на душу да су они пуцали не желим то никоме ставити, не знам има и онога одозго, да ми се одрази на дјецу сутра.

Заменик тужиоца: Значи рекосте да видите да неко одоздо трчи, ко то трчи, да ли сте после сазнали ако у том моменту обзиром на Ваша осећања, претпостављам да Вам је било тешко, да Вам је био мрак на очима, а да ли сте после, да ли сте после видели ко је то био трчао улицом?

Опт. Милан Драгишић: У том моменту....

Заменик тужиоца: Не, мислим после тога, у неком, било ком моменту?

Опт. Милан Драгишић: Па у том моменту сам само могао видети када је истрчао отуда, разумијеш, ко је могао отуда ићи него [REDACTED], никога туда није било. После када се чула пуцњава, после онда су излетели из кућа.

Заменик тужиоца: Је ли Ви видите шта се догађа са [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Одакле да ја видим шта се са [REDACTED] догађа када су око мене дјеца претркала, мати пала, дјеца се уватила око мене.....

Заменик тужиоца: Сем Вашин најближих у том моменту, је ли било још неких у Вашем дворишту на улици и?

Опт. Милан Драгишић: Па ту у мом дворишту....

Заменик тужиоца: Сем Ваших најближих, пошто кажете била је кукњава, гужва, па ме сада занима ко је чинио ту гужву и кукњаву, да ли Ваши најближи, снаја, жена, мајка, деца?

Опт. Милан Драгишић: Па снаја, жена, мајка, оне су биле, њих три....

Заменик тужиоца: Или је било још некога?

Опт. Милан Драгишић: Њих три су биле ту и са дјецом, са петоро дјеце, нико више ту у дворишту куће. Нико више ту није био. Е после пуцњаве су, онда када се десила пуцњава, онда су комшије излетиле ван, чуле пуцњаву.

Заменик тужиоца: Значи све се догађа на самој улици?

Опт. Милан Драгишић: Па на улици да.

Заменик тужиоца: Кажите ми где је [REDACTED] у том моменту и овај други војник што су Вас довели?

Опт. Милан Драгишић: Они су, видео сам да су отишли, само....

Заменик тужиоца: Шта је било са Вашим оружјем?

Опт. Милан Драгишић: Молим?

Заменик тужиоца: Шта је било са Вашим оружјем?

Опт. Милан Драгишић: Па ја не знам у том моменту шта се дешавало и данас не знам, и данас не знам, мени се после филм вратио у главу већ када са сједио у кући, [REDACTED] брат је сједио поред мене, и овај рођени брат [REDACTED], они су сједили поред мене, нису ми дали, убеђивали ме....

Заменик тужиоца: Шта су Вас убеђивали?

Опт. Милан Драгишић: Па смири се, онда сам дошао себи шта су ми дали, пио сам нешто, дошао сам мало себи, имао сам маглу пред очима, мрак, ништа не знам, само сам питао где, [REDACTED], [REDACTED] викао, тако су ми рекли, сад [REDACTED] ми у очи каже нисам те каже видео горег, само си викао [REDACTED], брате [REDACTED] волио сам га нешто неописиво, био ми је најмлађи брат.

Заменик тужиоца: Током истраге сте рекли, на страни 11 транскрипта, да је [REDACTED] однео Вашу пушку и да Вам је вратио после 7 дана?

Опт. Милан Драгишић: Да Вам кажем нешто, ја појма немам ту шта се дешавало, ја знам у том моменту шта се дешавало после у том периоду, знам да је он после неку пушку донио након 7 дана када је дошао, 7 дана смо правили покојном брату, ишли на гробље, једни су дошли, то су школске колеге, и дошли су ишли смо на гробље, онда ми је рекао каже ево ти пушка за ратиште, каже дужиш и није ми падало на памет питати где је пушка или нешто.

Заменик тужиоца: Кажите ми да ли сте после 2-3 дана или одређеног периода видели где је настрадао [REDACTED], то на улици?

Опт. Милан Драгишић: Па да Вам кажем, видео сам после када је он, они су отишли већ, четири дана, то је било мени испред, како да Вам кажем, ту је моја кућа и сада ограда како је испред куће, то је било испред куће моје, значи од изласка од његове капије према мени је на једно да ли има 3 метра, 4.

Заменик тужиоца: Јесте ли разговарали са његовом супругом [REDACTED], или сином [REDACTED], о томе шта се догодило?

Опт. Милан Драгишић: Када?

Заменик тужиоца: После догађаја.

Опт. Милан Драгишић: Не.

Заменик тужиоца: Па како, где, када да разговарам када већ њих, онда су обезбеђивали, да вам кажем нешто искрено, та два, три дана, био је уведен полицијски час, ту је било војске, нема одакле није било, све има наоружање, све оружје све муницију има уза се, и кога сада, како, шта. Њих је покупило, заштитило тамо, полиција је заштићавала свију, и депортовала Муслимане...

Заменик тужиоца: Када кажете депортовала Муслимане, да су били сви наоружани, је ли могу да закључим да због њихове безбедности су они отишли или одведени потпуно је свеједно?

Опт. Милан Драгишић: Па њих су послије, након та, та два, три дана, послије сахране, после сахране други, сахрана је била други, трећи дан су њих депортовали, потоварали у аутобусе и одвезли према Травнику ваљда, тако сам чуо.

Заменик тужиоца: Ево да мало убрзамо, кажите ми познајете ли Ви [REDACTED]

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED]?

Заменик тужиоца: Да.

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: А кажите ми где је он становао, живео у Петровцу?

Опт. Милан Драгишић: Па живео је од моје куће доле, то је тај пут доле што иде, од моје куће живео је једно колико може бити, једно 60-70 метара са десне стране кућу има.

Заменик тужиоца: 60-70 метара?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: А познајете ли [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Где је његова кућа?

Опт. Милан Драгишић: Па преко пута моје.

Заменик тужиоца: Кажите ми, одмах преко пута, значи гледа, чело куће гледа у чело куће?

Опт. Милан Драгишић: Па баш моја кућа тамо где сам ја направио себи кућу та гледа у његову кућу, само улица нас дјели.

Заменик тужиоца: А [REDACTED] познајете ли?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED]?

Заменик тужиоца: Да.

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: А где се његова кућа налази?

Опт. Милан Драгишић: Она се налази изнад куће [REDACTED].

Заменик тужиоца: Када кажете Ваши родитељи, је ли то исто двориште где се налази и Ваша кућа?

Опт. Милан Драгишић: Па исто двориште, ту су две куће, моја па у родитеља, па моја...

Заменик тужиоца: И колико је удаљен он?

Опт. Милан Драгишић: Па он је, то је кућа до куће, можда има оно између кућа да ли има 8-10 метара, горе.

Председник већа: 8 до 10?

Заменик тужиоца: Метара.

Опт. Милан Драгишић: Да, између кућа.

Председник већа: Мислим звучи као 80, зато Вас питам.

Опт. Милан Драгишић: Не, не, 8 до 10 метара.

Заменик тужиоца: Значи могу да закључим да су то биле све Ваше комшије, ово што смо набојали?

Опт. Милан Драгишић: Све, све у круту.

Заменик тужиоца: А кажите ми знате ли [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED].

Заменик тужиоца: Да.

Опт. Милан Драгишић: Тога дечка знам са села, из Скакавца родом, старијег му брата познајем боље, то је млађи дечко.

Заменик тужиоца: Из села неког?

Опт. Милан Драгишић: Да, [REDACTED], село [REDACTED]

Заменик тужиоца: А кажите ми, а [REDACTED] је ли познајете?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED].

Заменик тужиоца: Васку, жену [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Је ли познајете њих?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми где је [REDACTED] кућа, можда сам Вас већ питала, ако сам Вас питала, јесам, онда ништа. Значи познајете [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Познајете је од пре рата?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Добро је познајете?

Опт. Милан Драгишић: Па знам [REDACTED] ишао сам му крв давати у Бихаћ, дошли молити ајде дај крв, имам 0 негативну крвну групу, требало је да спасим, ја сам тада радио у шпедицији, можеш ли, могу, ишао дао крв, вратио се.

Заменик тужиоца: А кажите ми а [REDACTED], је ли њу знате?

Опт. Милан Драгишић: Кога?

Заменик тужиоца: [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: То први пут чујем за то, појма немам.

Заменик тужиоца: А [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Не знам ни то.

Заменик тужиоца: А да ли познајете [REDACTED] званог „[REDACTED]“?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Заменик тужиоца: Шта знате.....

Председник већа: Само [REDACTED] ако сте мислили, надимак му је „[REDACTED]“, колико ја видим овде?

Заменик тужиоца: Јесте.

Председник већа: Можда по надимку „[REDACTED]“

Опт. Милан Драгишић: Не знам.

Председник већа: Као што сте Ви и брат имате надимка [REDACTED]“ и „[REDACTED]“, је ли тако беше?

Опт. Милан Драгишић: Да, да.

Председник већа: Знате „[REDACTED]“?

Опт. Милан Драгишић: Да.

Председник већа: Ето. Сада наставите, сада....

Заменик тужиоца: Па онда ајте реците нам онда како знате [REDACTED] званог „[REDACTED]“ и како знате „[REDACTED]“?

Опт. Милан Драгишић: Па да Вам кажем [REDACTED] знам, то је из сиромашне породице...и када је почео тај проклети рат, други су га искористили, дали му оружје и дали му мало пара и ајде ради шта хоћеш, то знам сигурно.

Председник већа: Добро.

Опт. Милан Драгишић: Наивко који није имао мозга нимало, да замисли мозгом шта него знате како....

Заменик тужиоца: Мене пре свега занима где је он био ангажован током рата, да ли сте тог септембра 1992. године били са њим?

Опт. Милан Драгишић: Не.

Заменик тужиоца: Да ли сте били у ближем контакту?

Опт. Милан Драгишић: Не уопште, ја са таквима нисам уопште контактирао, нити сам хтео да се дружим.

Заменик тужиоца: А са „[REDACTED]“?

Опт. Милан Драгишић: А „[REDACTED]“ сам познавао, али нисам се уопште дружио са њим.

Заменик тужиоца: И само можда сам то пропустила, нисам Вас питала за Вашег брата [REDACTED], Ви говорите када долазите ту су снаја, али ми не спомињете

██████████, где је ██████████ када Ви долазите са тим аутомобилом и када Ви вадите пушку?

Опт. Милан Драгишић: ██████████ није био кући, ██████████ је после стигао, стигли су он и ██████████.

Заменик тужиоца: Кад после?

Опт. Милан Драгишић: Да ли, ја када сам у кући били, и он и ██████████ поред мене, када сам ја дошао себи, после тог момента када сам дошао себи, када сам изашао из аута и то како се издешавало, колико времена је прошло ја и данас не знам, после сам у кући видим један поред другог око мене сједи обадвојица. И онда ми је он, онда ми је ██████████ рекао, ја га питам како, где си ти био после, где си био, каже био сам где је био у Приједору негде па сам стигао, разумијеш и он је стигао ту таман после када сам ја отишао кући, он је стигао, и он и ██████████ су онда дошли горе, каже ајде да те одвезе није имао превоз, ██████████ га довезао, у том моменту горе су стигли кући.

Заменик тужиоца: Где је ██████████ сада, и ██████████?

Опт. Милан Драгишић: Па ту су.....

Заменик тужиоца: Како?

Опт. Милан Драгишић: У ██████████ је ██████████, а овај у ██████████.

Заменик тужиоца: Толико за сада. Хвала Вам.

Председник већа: Добро, сада мало ја. Ја морам мало да се вратим на почетак, није ми све..., дакле Ви сте били позадинац, имали сте оружје, да ли сте учествовали у неким борбеним акцијама?

Опт. Милан Драгишић: Па да Вам кажем нешто, ја сам, то је тако био распоред, има позадинац, зна се у распореду који обављаш, али када запуца се негде, ти си дужан, ја сам возио цистерну, возио, развозио храну и снабдјевање разумијеш, а тада када се запуца, тада се ускаче у „110-тку“, „150-тку“ вози се војска, иде се горе на прву линију, остаје камион, пушку, пуца се, нећеш сједити у камиону.

Председник већа: Тада када се ово десило, када сте Ви постали, кренули фактички борбено да дејствујете, да ли сте само упућени тамо или сте борбено и дејствовали?

Опт. Милан Драгишић: Не, нас су упутили тамо, да идемо затворити тај други део, разумете, да затворимо пут према Грмуши јер не зна се куда шта.

Председник већа: Тада више нисте били позадинац, него сте укључени у акцију?

Опт. Милан Драгишић: Не, одакле....

Председник већа: У чему се састојала Ваша улога тада?

Опт. Милан Драгишић: Како, састојала се као и других бораца, ићи бранити линију да не пробије, да.....

Председник већа: Добро, где сте се налазили бранећи линију?

Опт. Милан Драгишић: Па отишли смо десно иза села...

Председник већа: Добро, колико сте се задржали тамо?

Опт. Милан Драгишић: Па ја сам Вам рекао да ли два, сат-два, два и по сата, када се смирила пуцњава.

Председник већа: Да ли сте пуцали тада?

Опт. Милан Драгишић: Молим?

Председник већа: Да ли сте пуцали тада?

Опт. Милан Драгишић: Не. Нисам имао разлога да пуцам када немаш на кога, немаш никога да видиш пред собом да пуцаш, јер нас је послао на десни крај, одвео неке на лијеви крај тамо гдје се то дешавало, немаш на шта да пуцаш.

Председник већа: Зашто Вам је био метак у цеви?

Опт. Милан Драгишић: Па идеш тамо, убацаш метак у цев, ако видиш борба да траје почни, повлачи обарач, не чекај да убацујеш биће касно.

Председник већа: Је ли пушка имала кочницу?

Опт. Милан Драгишић: Молим?

Председник већа: Знам да је имала. Је ли имала кочницу Ваша пушка?

Опт. Милан Драгишић: Све то стоји била је кочница, али рат кад почну меци звиждати око главе немаш кад ни сетити се кочнице, само на обарач.

Председник већа: Овај детаљ, довозе Вас ова двојица, окрећу кола ка граду, видите пушку и торбу у гепеку, је ли Ви узимате пушку, како сам Вас ја мало пре разумео?

Опт. Милан Драгишић: У том моменту када се гепек отворио, ја сам изашао и нормално је да ћу узети то да момци иду, узео сам пушку, пушка је била на торби, пушка није била ни закочена, метак је био у цеви, како сам ја пушку узео у том моменту, то је почело пуцати....

Председник већа: Шта, почело пуцати?

Опт. Милан Драгишић: Почео сам пуцати, почела пушка пуцати, јер било је ту, после су ми рекли, ево каже где су меци тукли. Насумице.

Председник већа: Колико метака је, ако можете да се сетите, она рафално, када пуца то не може..., али отприлике?

Опт. Милан Драгишић: Знам, али не знам ја сад напамет да Вам кажем била су два, три, четири, пет метака, испаљено у том моменту.

Председник већа: Долази до те пуцњаве, Ви хватате пушку, незакочена, метак у цеви, она пуца, не знате колико, шта Ви радите тада, тог момента?

Опт. Милан Драгишић: Шта радим тад.....

Председник већа: Са пушком?

Опт. Милан Драгишић: У том моменту ја сам видио, ови су момци ухватили, ухватили су ме некако, шта се даље дешавало, ја појма немам.

Председник већа: Што су Вас ухватили?

Опт. Милан Драгишић: Па пуцаш, могу се окренути и побити дјецу. И дјеца су ту, петоро дјеце вриште, плачу, помажу...

Председник већа: У том моменту када пуца пушка, шта раде ова двојица, како се зваше, ови што су Вас довели, [REDACTED] и овај други?

Опт. Милан Драгишић: [REDACTED] и [REDACTED]

Председник већа: Да. Јесу они отишли или су још увек били ту?

Опт. Милан Драгишић: Ја само знам да су ту пушку, кад су, шта се дешавало, појма немам... кад су, у које време су они отишли ја појма немам.

Председник већа: Добро, они су Вам вратили пушку, тога се сећате?

Опт. Милан Драгишић: Након седам дана, неко, ја сам питао након пет дана, шест, реко гдје је моја пушка, видим нема пушке, када одеш на линију ти си задужио пушку војнички, ти је дужиш, не знам и онда да је дошло седам дана када смо правили и ишли на гробље, тада је [REDACTED] донео и пушку дао, каже ево ти пушка.

Председник већа: Добро, рекли сте „нешто су ми дали у кући па сам се смирио“.

Опт. Милан Драгишић: Молим? О па ја не знам господине судија шта су мени дали у кући када су донели....

Председник већа: Колико је прошло времена, да ли знате?

Опт. Милан Драгишић: Ни данас се не могу сјетити...

Председник већа: Добро, да ли сте чули да су страдали неки Ваши суграђани, невезано за борбена дејства тога дана?

Опт. Милан Драгишић: После, предвече.....

Председник већа: Да је █████ погинуо, да је █████ повређен...

Опт. Милан Драгишић: Посље су ми само рекли.....

Председник већа: Дакле, нећемо са овим што су, што би рекли сачували главе, да је █████ погинуо, да је █████ погинуо?

Опт. Милан Драгишић: Посље су ми само рекли.

Председник већа: Кад после?

Опт. Милан Драгишић: Па када сам мало дошао, када сам дошао себи након...

Председник већа: Тог дана или наредних дана?

Опт. Милан Драгишић: Не, не, тога, навече већ када су, дошао сам себи, рекли су █████ е погинуо доле, пред кућом, на улици.

Председник већа: Ко Вам је рекао?

Опт. Милан Драгишић: Ко ми је то сада рекао, појма немам, било је ту разумијете....

Председник већа: Је ли Вам рекао како је погинуо, јел' питате Ви како је погинуо?

Опт. Милан Драгишић: А, од пуцњаве каже погинуо је, нису ми хтјели даље ништа, разумијете... тај призор, родбина долази, како, шта...

Председник већа: Изгледа, како сте рекли у претходном поступку без обзира што сада кажете, да није све баш тако било и објаснили сте Ваше разлоге, кажете да „ови момци су износили, изнели су тај ранац и пушку, и само сам чуо пуцањ“, из тога произилази да је у питању један пуцањ и произилази да је неко други држао пушку па да је дошло до тог једног пуцња?

Опт. Милан Драгишић: Господине судија ја сам Вама, ја сам ту дао прву ту изјаву....

Председник већа: Дакле, није било тако него сте Ви држали пушку када је опалила?

Опт. Милан Драгишић: Не, не, искрено Вам кажем ја сам дао ту прву изјаву тако да су они, јер сам се бојао искрено што сам Вам рекао да ће ме испоручити за Босну, да ће нас разумијете, док год није донета одлука да се овде суди.

Председник већа: Добро, а Ви сте читали овде постоје неке изјаве, ми ћемо наравно их саслушати као сведоке, они за сада фигурирају као сведоци у овом поступку, имају неке изјаве овде где кажу да су Вас видели идете, пуцате и тако даље, то сте прочитали, упознати сте са списима предмета, шта кажете на то?

Опт. Милан Драгишић: Да Вам кажем нема проблема....

Председник већа: Мислим, ја имам појединачно, али нећу Вам појединачно предочавати, али знате и сами, прочитали сте где кажу, причамо, мислимо на оне који су непосредно нешто видели, како је све то функционисало, како се дешавало.

Опт. Милан Драгишић: Читао сам изјаве појединих, има ту изјава које већ лупају ништа друго.....

Председник већа: Какве?

Опт. Милан Драгишић: Који су бубали, дође де пиши, јер су ме поједини људи, контактирао сам преко других, па питали, каже биле су каже изјаве дође каже покупи те навече у 10 сати и држи те цјелу ноћ, одвезе те од куће и држи те у СУП-у цјелу ноћ и онда каже ујутру у 4 сата де потпиши ово и говори овако, онако.

Председник већа: Дакле то није тачно што су они говорили да су Вас да пуцате по овим људима, је ли тако? Добро. Тужилац Вас је већ питала, а мене занима, ја покушавам себе да ставим у контекст једног малог места где се сви јако добро знају, где су прве комшије у нарочито малим местима много упућенији једни на друге, у овим великим градовима људи су отуђени, често људи и не знају ко им је у комшилуку, у малим местима то функционише другачије, и рекосте да су Вам прве комшије [REDACTED] са породицама, је ли тако и да сте били у добрим односима?

Опт. Милан Драгишић: Па нормално.

Председник већа: Чак колико се сећам, да сте видели и овога [REDACTED] како иде ка Вама, објашњавао је његов син зашто и како, Ви сазнајете да је он погинуо тог дана...

Опт. Милан Драгишић: Навече.

Председник већа: Навече. Како Вас није заинтригирало да одете да питате шта се то десило, то ме занима? Објаснили сте Ви и полицијски час и тако даље, мене и даље..., то је ограда једна мислим, шта би могло да Вас спречи да питате шта би са [REDACTED]?

Опт. Милан Драгишић: Господине судија, како да ја идем, пуна кућа дошло родбине

Председник већа: Не тада, сутрадан, после два дана, није важно.

Опт. Милан Драгишић: После два дана он је, њих је обезбедило, одвезло, обезбеђивала је полиција свију, не само њега, свију покупила полиција и одвезла. Они нису уопште били по својим кућама. Па да вам кажем нешто искрено, тад у Петровцу, то вече, јер струје није било, струја је искључена из Бихаћа у петом мјесецу ја мислим,

одсјекло тотално струју и нисмо имали струје две године, овај, тад навече кад се мало снашо, па то је била ватра, пуца се на све стране, не смеш из куће главу измолити, изаћи, ти знај гдје ко пуца, шта. Било је неки „Бијели орлови“ звало, било је људи из Бихаћа, има двојица, тројица из Бихаћа што је погинула, гдје не знаш никога, и ти знај ко пуца шта се дешава. Не смеш из куће главу изгубити још....

Председник већа: Добро. Да ли сте Ви тог дана излазили из куће?

Опт. Милан Драгишић: Нисам, па то је било поподне кад сам....

Председник већа: Да ли сте излазили из куће?

Опт. Милан Драгишић: Не, ђе сам био био сам ту нисам уопште изашо на улицу.

Председник већа: Како знате, ако се не сећате?

Опт. Милан Драгишић: Чега?

Председник већа: Па кажете имам мрак, не сећам се, прекид филма и тако даље?

Опт. Милан Драгишић: Па после ми рекли кад сам дошо себи, кад су ми рекли, буразер ми [REDACTED] реко каже [REDACTED] је доље погинуо. Сједио поред мене, и онда ми он реко, каже [REDACTED] је доље погинуо, каже.

Председник већа: Добро. Још једно питање, Ви сте се бојали изручења Босни....

Опт. Милан Драгишић: Да.

Председник већа: Па сте дали изјаву какву сте дали. Ви ни тамо нисте, да кажем, признавали кривицу, ни у тој изјави, не видим шта мењате. Ви сте донекле изменили Вашу одбрану, али у обе варијанте Ви не признајете кривицу. Зашто мислите да је сад ово, да је тада ситуација била другачија него сада, зашто мислите да би Вас она одбрана, да би она одбрана спречила евентуално Ваше изручење уколико је уопште била то тада тема?

Опт. Милан Драгишић: Не знам. Да ја вама кажем нешто, не знам, онда је било, разумјете, кад сам добио тај позив ...

Председник већа: Не видим шта би квалитативно Ваша одбрана тада спречила, евентуално изручење, да се о томе уопште размишљало?

Опт. Милан Драгишић: Нисам, не знам, да вам кажем искрено не знам. Нисам знао шта, разумјете, ја кад сам дошо овдје у овај суд и тад даво изјаву, ја сам очекиво могу ми рећи само стави лисице на руке и идеш за Босну, разумјете.

Председник већа: Добро.

Опт. Милан Драгишић: Нисам уопште имао визију неку да ...

Председник већа: Да ли има допунских, што би рекли, питања?

Заменик тужиоца: Ако судија дозволите, само још једно појашњење везано за тај пуцањ, обзиром да је опалила пушка како је

Председник већа: Није ни пуцањ, него је више пуцњева.

Заменик тужиоца: Какви су то пуцњи били, рафални или не?

Опт. Милан Драгишић: Рафални, ту кад се стисне обарач није то да један метак испали, па да, пушка је на рафалу кад стиснеш обарач она испали најмање пет метака на један потез испали пет метака.

Заменик тужиоца: Хвала.

Председник већа: Добро. Ако се нико није досетио.... Имате ли нешто Ви да додате, а да Вас евентуално нисмо питали, а да мислите да је важно?

Опт. Милан Драгишић: Немам ништа да додам, стојим на располагању.

Председник већа: Добро. Седите.

Опт. Милан Драгишић: Хоћу ово угасити?

Председник већа: Искључите то.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одложи, наредни се заказује за

Е сад како ће вам овај термин одговарати, 14. јули.... Проблем нам је с терминима знате и сами, тако да кад кажем можда вам је проблем с термином јер је пред оне ферије од 15-тог па надаље, при томе не мислим да, јер имамо и веће, нас је троје у већу знате, мислим не морам да Вам објашњавам. Што обавеза је већа, што обавеза.... Не тужилац него ја. Па ја не знам шта ћемо да прихватимо..... Тако да, јел` септембар нам је далеко, а други термини су попуњени.

14.07.2015. године у 9,30 часова.

Суд доноси

Н А Р Е Д Б У

Одређује се неуропсихијатријско вештачење окривљеног на околност урачунљивости истог у време извршења кривичног дела како му се то оптужницом ставља на терет, те да ли је исти у наведено време био у неком од облика смањене урачунљивости и ком, при чему ће вештаци имати у виду податке из списка предмета

као и одбрану окривљеног, и дужни су сачинити налаз и мишљење у року од 15 дана, у довољном броју примерака за суд и противне стране, а наведено вештачење се поверава комисији вештака доктору Бранку Мандићу и Ани Најман.

Јесте хтели нешто? Ја да образложим. Не могу да игноришем овакву одбрану окривљеног и Ви сте се противили знам, Ви сте то предлагали, то је нешто што на прво читање је била већ моја идеја и чак и пре припремног рочишта, а имајући у виду одбрану која је у том делу остала непромењена и да видимо, ту чињеницу не можемо игнорисати, шта ће нам вештаци рећи, а ако сте нешто хтели тим поводом....

Адв. Томислав Вишњић: Јесте судија, хтео сам само просто да скренем пажњу суду на чињеницу да се у списима за сада налазе само изјаве које тужилаштво, ако вештаци већ гледају, да се налазе само изјаве тужиочевих сведока, а ја мислим да ће изјаве неких наших сведока можда помоћи вештацима да мало боље расветле ту ситуацију, па просто ...

Председник већа: Мислите да након

Адв. Томислав Вишњић: Да, просто да након можда доказног поступка, одбране, се ово вештачење изврши, ето због тога да би имали потпунију слику. У питању су лица која су била непосредно у контакту са окривљеним у том критичном периоду и непосредно после тога, па би можда из тога вештаци могли да извуку неки закључак, а исто тако и лица која су познавала окривљеног пре ових догађаја, па можда могу и на ту тему око неких општих особина личности да дају податке вештацима, ето због тога само. То вам сад остављам на оцену али просто осећам потребу да то кажем.

Председник већа: Добро. Хоћете ли Ви...неку потребу да нешто кажете...?

Заменик тужиоца: Не ...

Председник већа: Ви сте се противили тако да немате ...

Заменик тужиоца: Да.

Председник већа: Добро. Само ћемо видети у којој ћемо мери прихватити али је оправдана примедба.

Суд доноси

Н А Р Е Д Б У

Мења се наредба о одређеном неуропсихијатријском вештачењу само у погледу рока за израду налаза и мишљења, а комисија вештака ће наведени налаз и мишљење дати након саслушања сведока по одлуци већа.

Против ове наредбе жалба није дозвољена.

Добро. 14.07. дакле,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одложи, а наредни се заказује за:

-14.07.2015. године у 9,30 часова судница 4,

Што се присутнима саопштава уместо позива те их не позивати.

Кога ћемо звати обавестићу Вас. Да, копирали сте, имате изјаве.... Јесте. Да не буде забуне, овде је јако тешко обезбедити, у неким другим околностима у једној другој згради је то много лакше, тако да не мислите да је у питању нешто друго.

Довршено у 10:45 часова.

Записничар,

Председник већа-судија